Proletari din toate ţările, uniţi-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

SÎNT GATA ÎN TOT-DAUNA

Anul XV nr. 20 (1012) * miercuri 19 mai 1965 * 8 pagini 30 bani

Experienţa se apropie de sfîrşit. „Chimiştii" sînt atenţi să nu le scape nimic. Vreţi să-i cunoaşteţi mai bine ? Citiţi reportajul „Şcolarii din Găeseanca" din pagina 3-a.

PREOCUPĂRI DE PRIMĂVARĂ

O EXCURSIE...

Cam slăbuţă şi cam subţire îmbrăcată, primăvara a urcat greu spre munte. Pe dealurile Aninoasa din comuna Glăvile, regiunea Argeş a ajuns ceva mai tîrziu decît la şes şi abia cu cîţiva ghiocei pe poale. Totuşi, pionierii au găsit de cuviinţă s-o întîmpine sărbătoreşte.

Au vizitat sectorul zootehnic al Cooperativei agricole de producţie din Pesciana, au dat o mînă de ajutor pe la cooperativa agricolă de producţie din comună, au vizitat distilăriile de la Amărăşti şi au mai subliniat în jurnalul unităţii o foarte plăcută acţiune pionierească. Au pornit luînd dealul pieptiş pînă sus la cea mai proaspătă pădure (cu certificat de naştere din luna martie). Acolo, lîngă pădurea veche de foioase, s-a plantat o pădure de răşinoase pe o întindere de 18 ha, ceea ce pe bună dreptate reprezintă o mîndrie a pădurarului Gheorghe Cruceru, dar în acelaşi timp şi a cooperatiştilor care au făcut terasări pe curbe de nivel şi au plantat puieţii de pin. Pionierii s-au dus s-o vadă şi să culeagă flori. Au mai încins nişte jocuri piońiereşti să răsune văile şi au cîntat unul dintre cîntecele pregătite pentru concursul cultural-artistic: „Am sădit în primăvară". E adevărat că nu ei sădiseră păduricea de pin, totuşi nu se lăudau. Aveau planurile lor în privinţa asta.

...ŞI NIŞTE PLANURI GOSPODĂREŞTI

Şcoala din comuna Glăvile e nouă, spaţioasă, luminoasă, cu parchet pe jos şi cu şcolari straşnici. Au o curte mare (în curs de devenire, fiindcă abia se împrejmuieşte) şi în această curte urmează să fie plantaţi pomi şi tufe de trandafiri. Într-o recreaţie, mai de mult, am auzit-o vorbind pe Roman Ana, preşedinta de unitate, cu un grup de pionieri printre care Iordănescu Ioana, Preoteasa Marioara, Teleşpan Ilie, Turcu Felicia şi alţii. Spuneau că plantatul pomilor

Al. MIHU

(Continuare în pag. 7-a)

DRUMUL SPRE NOTE BUNE

PORNIND DE LA O EXPERIENŢĂ

Mazilu Gheorghe (Gheorghiţă, cum îi spun prietenii) e cunoscut în clasă ca un băiat zglobiu. În catalog, nu are numai 9 şi 10, dar ce-i drept, nici printre ultimii nu-i. E atent, citeşte şi... îl pasionează experienţele de fizică.

Mai de mult, cînd abia învăţa primele litere era în stare să stea ceasuri întregi lîngă muncitorii care schimbau linia tramvaiului. Aceştia apăsau un drug de fier şi linia se ridica încet, încet, ca la comandă. Gheorghiţă îşi sălta ghiozdanul pe spate şi pleca spre casă gînditor. Odată, la colţul străzii s-a întîlnit cu băiatul vecinului. Acesta învîrtea găleata plină cu apă şi nu se vărsa nici o picătură. „O fi văzut la circ" şi-a zis. A încercat şi el. La început s-a udat tot, dar după cîteva exerciţii a reuşit. Va să zică nu era greu. I-a reuşit şi lui. Dar de ce ? Altădată, acelaşi băiat a rupt o hîrtie în bucăţele mici, mici de tot, a frecat bine pieptenele de stofa pantalonilor şi l-a apropiat de bucăţelele de hîrtie. Toate au fost atrase ca prin farmec. A repetat şi el, şi rezultatul a fost acelaşi. S-a bucurat că i-a reuşit, dar întrebarea persista. De ce nu se vărsa apa ? De ce erau atrase hîrtiile ? De ce ? De ce ?...

Anii au trecut. Gheorghiţă a trecut şi el dintr-o clasă în alta şi a început să înveţe fizica. A aflat răspuns la întrebări învăţînd despre pîrghii, despre forţa centrifugă, despre electrizarea prin frecare. Ca şi înainte, e numai ochi şi urechi. Ascultă cu interes cuvintele tovarăşei profesoare de fizică, priveşte demonstraţiile, copiază schemele. Pasiunea lui pentru fizică nu se opreşte aici. Şi-a procurat o bobină, un magnet, un galvanometru şi a repetat acasă experienţa făcută în laboratorul şcolii. Într-adevăr, acul se mişca într-o parte şi-n alta, arătînd sensul curentului. Apoi, într-o zi, a venit în clasă cu o sonerie. Lucrase la ea o săptămînă, dar acum funcţiona după toate regulile. Colegii l-au înconjurat cu admiraţie. Fiecare i s-a declarat „asociat" la o viitoare construcţie. Şi nu peste mult timp construcţia a apărut. Să vă povestesc cum a fost.

Munteanu Constantin, după ce şi-a terminat lecţiile, s-a gîndit să-i ceară o carte lui Gheorghiţă. Cînd a sunat, s-a aprins un beculeţ albastru şi chiar alături de sonerie a apărut scris : „NU SÎNT ACASĂ". Ce-o fi ? A mai sunat o dată, dar acelaşi răspuns. Chestiunea l-a interesat, aşa că, peste un ceas s-a reîntors. De data aceasta, beculeţul era roşu şi indica „SÎNT ACASĂ". Bineînţeles, a intrat şi a stat de vorbă cu Gheorghiţă pînă seara tîrziu. De carte a şi uitat. Invenţia era grozavă. I-au studiat schema, principiul de funcţionare. A doua zi însă nici n-a intrat bine în clasă că le-a şi spus colegilor. Seara, după orele de curs, pe la uşa lui Gheorghiţă se perindau noi şi noi musafiri. Au venit colegi, prieteni mai mici. Gheorghiţă le arăta experienţa cu pieptenele, soneria şi fără îndoială „secretul" invenţiei : „SÎNT ACASĂ. NU SÎNT ACASĂ". Toţi îl priveau pe Gheorghiţă cu admiraţie. Şi el le explica...

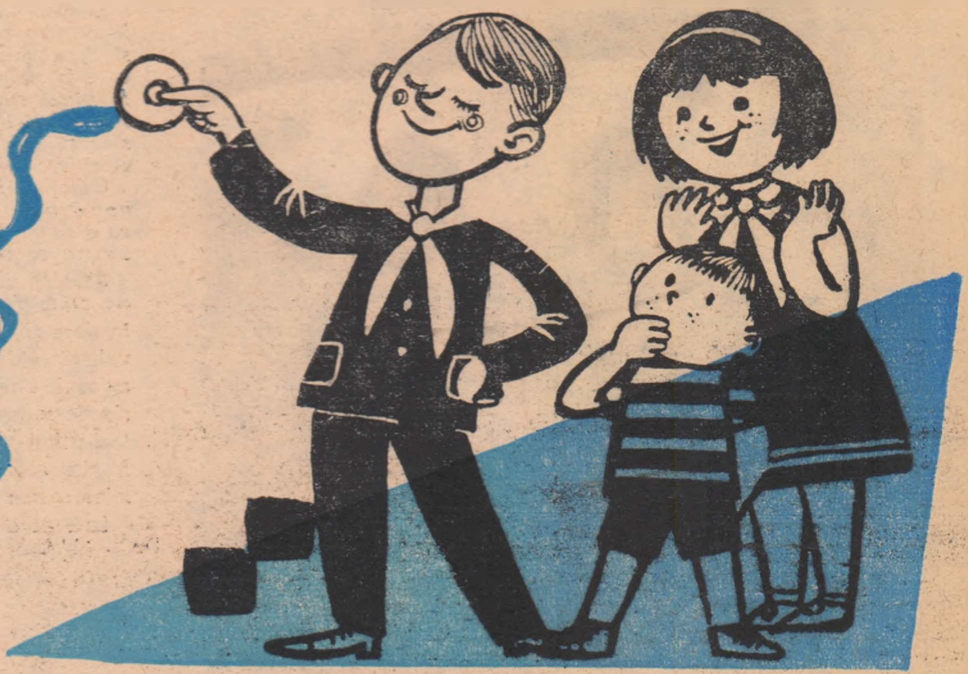
În clasa a VIII-a a Şcolii medii nr. 5 din Iaşi sînt mulţi elevi pasionaţi de fizică, de chimie sau de limba română.

Într-un colţ al camerei sale, Stratan Ion şi-a amenajat un mic laborator. Deşi e cam pretenţios spus, totuşi aici se fac experienţe, se verifică legi. Uneori, pînă seara tîrziu, Ion cîntăreşte, combină tot felul de substanţe. Eprubetele, paharele de laborator, soluţiile au devenit pentru el nişte lucruri apropiate. Într-o zi, după ce la şcoală a învăţat lecţia „Glucoza", s-a apucat să facă experienţa recomandată în manual. A introdus în eprubetă cîteva cristale de azotat de argint, a adăugat în cantităţile cerute soluţie de amoniac, de glucoză, a încălzit totul la flacăra spirtierei şi a obţinut ceea ce îşi propusese : O oglindă. Nu se putea vedea clar în ea, dar principiul a fost verificat.

Iată-ne şi în clasă. Clopoţelul a sunat încetarea recreaţiei şi elevii şi-au ocupat locurile în bănci. Peste cîteva secunde a intrat şi tovarăşa profesoară. A deschis catalogul şi a chemat-o la tablă pe eleva Hurjui Veronica.

Cuvinte, propoziţii, fraze şi... cifre. Toate se leagă între ele pentru a demonstra o teorie, o lege. Veronica desenează scheme, vorbeşte cu siguranţă. A învăţat cu străduinţă, a înţeles şi aprofundat lecţia.

Sîntem în preajma încheierii ultimului trimestru. În clasă colegii ei sînt atenţi să nu le scape nimic interesant, folositor ; acasă învaţă, fac experienţe, recapitulări. Se apropie examenul de absolvire, cel de admitere şi o dată cu aceasta şi alegerea unei profesiuni. Gheorghiţă, Ion, Veronica învaţă. În meseria aleasă, oricare ar fi ea, trebuie să devii un specialist. Şi ei tocmai aceasta vor

Desene : G. BURSCHI

Geta COSTIN

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

COPIII, FLORILE ȘI... NORIȘORUL CEL HARNIC

Este o zi de primăvară. Cerul albastru, nesfîrșit, pare o boltă de cristal imaculată. Dar iată că apare un norișor. Zburdă în stînga, în dreapta, parcă nu-i hotărît încotro s-o ia. Oare să fie vîntul vinovat că-l poartă de colo, colo ? Nicidecum ! Norișorul a văzut niște lucruri interesante pe pămînt și nu știe unde să se uite mai întîi.

S-a oprit chiar deasupra comunei Greci, din raionul Măcin. Acolo, în curtea școlii sînt adunați mulți pionieri. Apoi o pornesc grăbiți spre unul din parcurile comunei. Norișorul o ia după ei. Aude cum se dau scurte comenzi și apoi iată-i pe toți la lucru. Băieții sapă cu nădejde și pricepere, fetele mărunțesc pămîntul, apoi, după puțin timp, ca prin minune, apar alei cu flori. Trandafirilor mai bătrîni li se face toaleta de primăvară. Și uite așa, numai în cîteva ore, parcul a devenit o... grădină !

„Stați să vă fac o fotografie pentru jurnalul unității", le-a spus tovarășul director copiilor, pregătindu-și aparatul de fotografiat. În timpul acesta, norișorul s-a așezat și el cum a crezut că va fi mai „fotogenic" și, cînd a auzit „atenție !", a zîmbit cu gura pînă la urechi. Da, da, nu glumesc — era un norișor cu urechi! În fotografia pionierilor din comuna Greci îi puteți vedea nu numai pe harnicii pionieri, dar și norișorul despre care vă povestesc.

Ei, dar să vă spun ce s-a întîmplat mai departe. După ce copiii au plecat cu toții spre casele lor, norișorul s-a apucat și el de lucru. Și-a scos stropitoarea (de care nu se desparte niciodată) și-a udat, și-a udat cît a crezut el că le trebuie florilor, copacilor. Apoi, s-a grăbit să plece. De-acolo, de sus, deslușea pe niște dealuri, tocmai în raionul Zălan, pe lîngă satul Cheud, niște cravate roșii. „Oare ce-or face pionierii acolo ?" și-a zis el și, crezînd că-i rost de joacă s-a grăbit să ajungă cît mai aproape de ei. Acolo însă nimeni nu l-a luat în seamă. Pionierii erau foarte ocupați : împreună cu utemiștii din comună își propuseseră să planteze 10 000 de puieți, care aveau rolul să împiedice eroziunea și surparea dealurilor. „Strașnică treabă !", gîndi norișorul așteptînd liniștit să-i vină și lui rîndul. Iar cînd a pornit să scuture stropitoarea, credeai că nu se va mai opri...

S-a urcat apoi sus, sus, și-a rotit privirea și-a pornit-o la drum. „Ia să dau o fugă pînă într-un oraș" și-a propus el. „Acolo o să mă odihnesc puțin, asfaltul, blocurile, ocupă mult loc, n-o să fie nevoie de picăturile mele de ploaie"... Și-a ajuns în Caransebeș. Dar peste cîte parcuri mai mari sau mai mici n-a dat și aici ? Gingașele flori de primăvară de pe marginea trotuarelor, panselușele din vasele mari de ceramică presărate pe bulevard, așteptau nerăbdătoare să vină pionierii (doar ei le îngrijesc), să le înviorеze cu cîțiva stropi de apă. Așa că norișorul n-a mai stat pe gînduri... a tras o ploaie bună !

În comuna Coteana, raionul Slatina pionierii sădiseră sute și sute de flori, numeroși puieți. Micii grădinari își lăsaseră lopețile, cazmalele, greblele și începuseră să ude brazii plantați. Norișorul însă s-a grăbit să intre în acțiune. Este drept, i-a îndepărtat pe toți, știa el însă că este privit cu simpatie.

Și cu toate acestea, norișorul începea să devină tot mai necăjit, tot mai îngrijorat. Știa că mai avea încă mult de alergat. Și la pionierii din Slobozia, raionul Negrești, care sădiseră 240 de puieți, și pe la cei de la Mîrșani, raionul Caracal, care transformaseră satul într-o adevărată grădină și pe la atîți și atîți alți pionieri, care zilele acestea și-au dovedit hărnicia nu numai la carte, dar și în înfrumusețarea locurilor natale. Și atunci ce să facă bietul norișor ? Apa se terminase ! I-a venit însă o idee salvatoare. Va urca sus, în înălțimi și va spune tuturor norilor că este nevoie de ei, că pionierii au sădit mii și mii de puieți, de flori. Poate de aceea acum plouă atît de adesea...

Elena MANESCU

FRUNTAȘI LA ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI ÎN ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ

• Pioniera ZAREMBA MĂRIOARA din clasa a III-a, președinta detașamentului nr. 5 este cunoscută în școala din comuna Sucevița, raionul Rădăuți ca fruntașă la învățătură și pasionată cititoare. Pînă acum, biblioteca ei numără aproape 100 de volume.

• Dorința pionierilor de la Școala generală de 8 ani nr. 15, din Dănesti, orașul Baia Mare, de a încheia cu succes anul școlar, se realizează zi de zi. Pionierul FLORIAN IOAN din clasa a VI-a este unul din numeroșii școlari care obțin numai note de 9 și 10.

• Dacă treci pe la școala din comuna Smeeni, raionul Buzău, de la panoul fruntașilor îți vor zîmbi multe chipuri de fete și băieți. Printre aceștia se numără și pioniera ANGHEL ELENA, fruntașă la învățătură, fruntașă în acțiunea de plantare a puieților, de înfrumusețare a comunei.

• Notele de 9 și 10 au mulți prieteni buni printre pionierii Școlii generale de 8 ani din satul Frîncești, comuna Peștișani, raionul Gorj. Unul dintre aceștia este și pionierul PASĂRILĂ C. VICTOR din clasa a III-a.

Acești doi tineri, sudori destoinici, muncesc la construirea Combinatului de îngrășăminte azotoase Tg. Mureș.

● ● ● CE SĂ FIU ? ● ● ●

S-au gîndit de pe acum

În discuțiile purtate cu elevii le arătam ce înseamnă a construi, a repara, plăcerea pe care o simți cînd lucrezi la o raboteză sau cînd te cațeri pe schelele unui nou cargou înarmat cu un aparat de sudură electric.

Galațiul nostru, ei știu, le poate oferi un viitor luminos cu o singură condiție : să muncească cu dragoste.

Și mulți dintre elevii mei s-au gîndit de pe acum la meseriile pe care le vor îmbrățișa. Holostineu Costică în fiece clipă de răgaz dă o fugă pe la Șantierul naval, discută cu muncitorii și s-a decis : vrea să fie mecanic naval. Chiricuță Constantin a îndrăgit meseria de sudor, Profir A. vrea să fie electrician, Mihalache Ion visează de pe acum să ajungă muncitor fruntaș alături de colegii lui mai mari, care au terminat acum cîțiva ani școala.

Le urez elevilor mei mult succes în meseria aleasă !

Constantin UNGUREANU
Profesor
Școala generală de 8 ani nr. 1,
Galați.

„Să-mi spună simplu : chimista !"

Mă uit în jurul meu, în clasa mare, luminoasă și mi-e drag că învăț în ea. Îmi privesc colegii și mă bucur că fiecare dintre ei a contribuit cu strădania de a învăța și de a se comporta frumos, să fim o clasă fruntașă pe școală. Mă grăbesc, ori de cîte ori avem oră de chimie, spre laboratorul spațios, înzestrat cu cele mai moderne aparate, și sînt fericită cînd o experiență mai dificilă îmi izbutește mie sau colegilor mei. Aici, în laborator, am făcut cunoștință cu multe din tainele chimiei, cu faptul că industria chimică este una dintre cele mai dezvoltate din patria noastră.

Și vreau, cînd voi fi mare, să mulțumesc grijii partidului pentru clasa și școala mea nouă, pentru laboratorul luminos, pentru copilăria mea senină, prin meseria pe care mi-o voi alege-o și în care vreau să obțin rezultate frumoase. Vreau să mulțumesc profesorilor care mă îndrumă și părinților mei, muncitori, tot prin aceasta. Și cînd mă voi întoarce din lumea acizilor, toți, să-mi spună simplu : chimista noastră !

NIȚĂ ȘT. SICA
Școala generală de 8 ani nr. 30,
raionul 1 Mai, București.

Femeia în halat albastru

Am cunoscut-o la întreprinderea de produse zaharoase din Timișoara. Vorbea blînd, avea un zîmbet cald. Pasionată de munca ei, am aflat că studiază, cercetează, îmbogățindu-și mereu cunoștințele cu acea perseverență a omului care tinde spre perfecțiune. De la început, am îndrăgit-o cu toții, noi, pionierii, de la Școala generală de 8 ani nr. 2 din Arad, care venisem în vizită la întreprinderea pe care o conduce inginera Tinca Nică.

Ne-a povestit despre realizările întreprinderii, despre munca ei, despre munca întregului colectiv.

M-am gîndit atunci, pentru prima dată, că meseria pe care mi-aș alege-o ar fi meseria de inginer. Doresc atît de mult să-i semăn femeii în halat albastru !

HAIDRAG ELENA
Școala generală de 8 ani nr. 2,
Arad

EXAMENUL DE ABSOLVIRE

SFATUL PROFESORULUI

În curînd elevii clasei a VIII-a se vor afla în fața examenului care le conferă titlul de absolvenți ai școlii generale de 8 ani. În perioada care a rămas pînă la examen, peste tot se repetă cu înfrigurare, toate forțele sînt îndreptate spre buna pregătire a acestui prim examen de viață.

Desigur, la ora actuală, materia a fost parcursă; faza cuprinderii întregului material din care se dă examen s-a încheiat. Acum ne aflăm în perioada sintetizării materiei, a aprofundării cunoștințelor, a pătrunderii pe verticală — în adîncime. Ne vom opri puțin asupra acestei etape hotărîtoare, asupra cerințelor ei.

O primă „cheie" a succesului constă în justa folosire a timpului. Elevul va trebui să-și facă pentru aceste două săptămîni un nou orar personal în care să împartă riguros, în funcție de cerințe, timpul de care dispune. Este recomandabil ca pentru fiecare materie să se rezerve două sau trei zile, ultimele două zile înaintea examenului vor fi folosite pentru a revedea încă o dată materia, în general.

Recapitularea de sinteză are ca scop aprofundarea cunoștințelor, fixarea lor temeinică, lichidarea confuziilor și lacunelor în așa fel încît elevul să-și poată aminti cu ușurință chestiunea ce o va avea de tratat la examen, să poată în orice împrejurare formula un răspuns bun.

În acest scop el va trebui să-și ordoneze materialul parcurs, să-l grupeze pe capitole, probleme de bază, teme; să rețină esențialul, să facă legăturile logice necesare, ceea ce îi va permite să deducă amănuntele din chestiunile de bază.

Ne vom folosi pentru aceasta de scheme la istorie și geografie, la matematică vom revedea teoremele, demonstrațiile, principalele figuri geometrice, vom face exerciții și vom rezolva probleme tip. La gramatică vom face analize complete (sintactico-morfologice) cît mai variate spre a cuprinde un cerc larg de posibilități. La literatură, folosind schemele, se va grupa materia pe teme. Gruparea pe teme generale oferă o privire de ansamblu pentru examenul oral și posibilitatea de a face față unui subiect de sinteză ce se va da la proba scrisă. Trebuie să revedem cu mare atenție elementele unei analize literare și figurile de stil învățate, ca să putem face analiza cu ușurință a oricărei opere studiate.

În această perioadă de aprofundare a materiei vor apărea și unele semne de întrebare, unele nelămuriri care se datoresc neînțelegerii legăturii logice, sau, mai ales, unor lacune ce n-au fost înlăturate la timp. În această situație trebuie să apelăm neapărat la tovarășii profesori, fie în orele de pregătire, fie cerîndu-le o consultație personală.

prof. A. USCAR

Pionierele Papară Mariana și Ursan Violeta, eleve în clasa a VIII-a B a Școlii generale nr. 28 din București, sînt atente la explicațiile profesoarei de fizică, Ortensia Gionea.

ȘCOLARII DIN GĂESEANCA

O recreație neobișnuită

Ploaia mătura în rafale repezi curtea, poteca roșie de cărămidă, bătea darabana pe acoperișuri, mormăia în burlane.

Băiatul se plimba îngîndurat în fața unei uși. Culoarul era larg și încăpător, dar el se plimba numai acolo, în fața ușii de parcă și-ar fi numărat pașii în gînd. Trei pași înainte, trei înapoi. Și iar trei pași înainte, trei înapoi. Întîi am crezut că fusese dat afară din clasă. L-am întrebat direct:

— Ce boroboață ai făcut?

S-a oprit și m-a privit mirat:

— Nici o boroboață.

— Atunci de ce-ai fost dat afară din clasă?

A înălțat din umeri și a îngăimat și mai mirat.

— N-am fost dat afară. Sîntem în recreație.

De data asta, cel mirat, uluit, căzut din lună dacă vreți, eram eu. Nu se auzeau nicăieri țipete, nu izbea nimeni ușile, nu se îmbrîncea nimeni. Aproape că nu-mi venea să cred. Am deschis o ușă, apoi alta. Elevii stăteau liniștiți în bănci. Unii citeau, alții rezolvau exerciții la matematică, își reaminteau formulele mai complicate la chimie sau pur și simplu stăteau în fața ferestrelor deschise. Apoi, ca să mă scoată parcă din încurcătură, s-a auzit sunînd un clopoțel. Băiatul s-a dat cîțiva pași înapoi și fără să-și ridice ochii a îngăimat iar.

Acum, recreația s-a terminat...

Am rămas în mijlocul culoarului, fără să-mi fi revenit cu totul din uimire. O recreație ca asta, fără uși trîntite, fără îmbrînceli, fără strigăte și larmă, nu prea mai întîlnisem.

Să fie de vină ploaia?

La cancelarie, tovarășul director m-a convins că recreația n-avusese nimic neobișnuit și nici ploaia nu era de vină. Elevii de la Școala generală de 8 ani din comuna Surdila — Găeseanca — raionul Făurei, erau cuminți, respectuoși cu cei mari, își ajutau părinții, învățau bine. Situația de la sfîrșitul trimestrului II — arăta cam astfel: la clasele a VI-a A și B și la a VIII-a B nu rămăsese nici un elev corigent. La clasa a VIII-a A — erau căzuți la cîte un obiect 3 elevi, iar la clasa a VII-a doi.

Am intrat la cei dintr-a VII-a.

Ora începuse. Pe tablă am zărit formula apei, a bioxidului de carbon, a oxidului de cupru. Creta alerga în mîna unui băiat tuns nr. 1 — cu o frunte înaltă, jumătate albă, jumătate arsă de soare. Am întrebat în șoaptă cum îl cheamă. Mi s-a răspuns tot în șoaptă: Albu Jan. Cînd s-a încurcat puțin a sărit să-l ajute Sterian Lucreția, o fată cu cozi lungi și groase. Aproape fiecare formulă nouă era urmată sau precedată de o experiență practică. Jan cunoștea oxizii sau bazele după miros, după culoare sau după forma cristalelor. Mînuia eprubetele cu aceiași ușurință cu care purta și creta pe tablă.

Ora a trecut repede. Pînă la sfîrșitul recreației, cei dintr-a șaptea îmi erau aproape toți prieteni. Știam că Sterian Lucreția, Văsii Mărioara, Drăghici Ioana, Sterian Marin, Albu Jan și Sterian Rădița erau fruntașii clasei. Că Racu Constantin și Sterian Rădița, pe trimestrul al III-lea — s-au cam „lăsat pe tînjală". Luaseră fiecare cîte un 4. Rădița la istorie, Constantin la română, dar că pînă la sfîrșitul anului se pot îndrepta.

Lacrimi nu prea adevărate...

În discuția care s-a iscat apărea mereu un nume: Bardaș Stan. Și-aproape toți cei care vorbeau erau nemulțumiți.

—Stan vine la școală cu lecțiile nepregătite.

— Stan bate fetele.

— Stan răspunde urît tovarășilor profesori.

— Stan nu poartă cravata de pionier.

— Stan lipsește de la adunările pionierești.

Priveam peste bănci. Așteptam să-l văd pe Stan. Așteptam degeaba. Din prima bancă, Sterian Lucreția, i-a strigat:

— Bardaș, ridică-te în picioare!

La mijlocul rîndului de bănci dinspre ușă s-a ridicat încet, nu prea convins, un băiețaș blond și cîrn. Zîmbea. Nici cel mai sensibil barometru n-ar fi reușit să anunțe ploaia torențială de lacrimi care a izbucnit în clipa cînd l-am întrebat:

— E adevărat? Îți bați colegele?

A răspuns abia după primul șuvoi de lacrimi, clătinînd capul.

— Nu. El nu-și batea colegele. Nu venea nici cu lecțiile nepregătite și nici nu răspundea urît tovarășilor profesori. El era un elev model: dovadă puteau fi lacrimile care-i brăzdau fața. Clasa, îl privea cu răceală și dezaprobare. Lucreția, i-a aruncat peste umăr indignată:

— Totdeauna plîngi. Cum încearcă cineva să te critice puțin, gata! Trebuie să aducem umbrelele.

Stan și-a ras cu dosul palmelor lacrimile, apoi a privit-o furios pe sub sprîncene. L-am întrebat de ce nu poartă cravata de pionier. A zîmbit iar și a mormăit:

— Păi, o port. Cine n-o poartă?

Și-a dus mîinile la piept, apoi a înălțat un umăr:

— Azi am uitat-o...

*

Cînd am plecat din școală, l-am zărit pe Stan undeva lîngă poartă. Stătea în ploaie fără șapcă. I-am spus să intre în clasă, că ar putea să răcească. Stan și-a plecat fruntea și a murmurat mai mult pentru el, cu ciudă:

— Nu port cravata... Poate că nici n-o merit.

S-au apropiat repede și alți colegi. Rădița, Jan, Lucreția. L-am lăsat cu ei.

Costache ANTON

CUM NE COMPORTĂM

La redacție sosesc zilnic numeroase scrisori din diferite regiuni ale țării, în care pionierii și școlarii își spun părerea pe marginea articolelor apărute la rubrica „Cum ne comportăm". Publicăm cîteva dintre aceste scrisori.

Ascultați-mi sfatul

Dragă Adi și Mihai, am aflat despre voi din articolul „Nota... zero la purtare". Vă vorbește... Stan Pățitul! Cu cîtva timp în urmă și eu apucasem pe drumul pe care mergeți voi. Am făcut unele lucruri de care mi-e rușine acum. Dar colegii, tovarășii profesori, nu m-au lăsat să merg pe drumul acela. Acum le sînt recunoscător. Cu toții și-au recăpătat încrederea în mine. Aș fi tare bucuros să aflu vești bune despre voi. Ascultați-mi sfatul; fiți în rîndul colegilor, adevăraților prieteni. Vă doresc succes!

DUCA ALEXANDRU
Școala generală de 8 ani,
comuna Saele,
raionul Turnu-Măgurele

Gheorghiță va fi recunoscător

Am aflat din articolul „Lanțul obrăzniciilor" că în Constanța există un pionier, Călin Gheorghe, care se poartă foarte, foarte urît cu cei din jurul lui, care nu-și respectă nici propria sa persoană. Citind articolul, mi-am amintit de unii colegi, care ar fi putut să ajungă ca Gheorghiță dacă i-am fi lăsat de capul lor. De aceea, cred că nu trebuie să renunțe nici colegii lui Călin, să încerce să-l îndrepte. Iar cît îl privește pe el, să le urmeze sfaturile, mai tîrziu o să le fie recunoscător.

BADEA ANETA,
Școala generală de 8 ani,
comuna Ciocîrlia de Jos,
raionul Medgidia

De ce?

Sînt atîtea lucruri minunate pe care le poți înfăptui, atîtea activități interesante la care poți participa, încît nu știm cum unii copii își aleg tocmai preocupările cele mai urîte, mai dăunătoare. Pionierii din unitatea noastră prezintă programe frumoase la emisiunea locală din sat, au înfrumusețat școala, satul, organizează pasionante întreceri sportive. Cu învățătura nu vrem să ne lăudăm singuri, dar o ducem bine. De ce oare n-ar putea Adi și Mihai să-și folosească timpul ca și noi, ca și colegii lor?

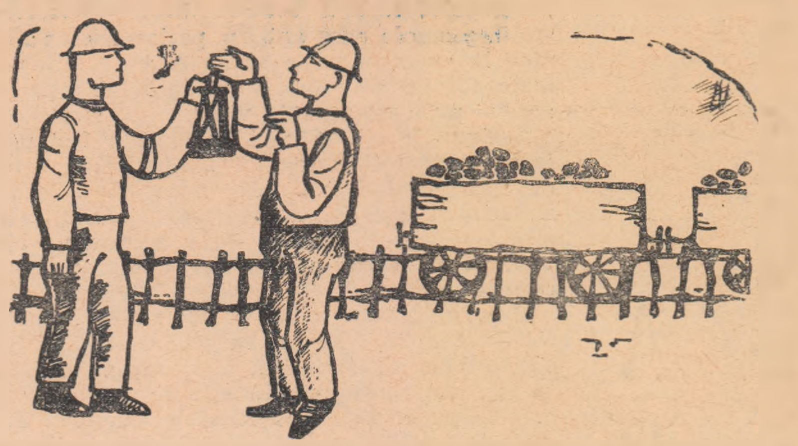
Dragă Adi și Mihai, urmați exemplul nostru, învățați bine, folosiți-vă timpul liber în folosul vostru, nu așa cum ați înțeles voi pînă acum, să vă distrugeți sănătatea. Credem că vă veți îndrepta. Vrem ca într-unul din numerele viitoare ale „Scînteii pionierului" să citim aceste cuvinte: „Adi și Mihai au pășit pe drumul cel bun..."

Pionierii de la Școala generală de 8 ani Smeeni,
raionul Buzău

În vîrtejul jocului.

Peisaj nou în Pădurea Craiului

Nu cu mulți ani în urmă, pe dealurile și văile Dobreștiului, nu era nimic. Păsteau nestingherite doar turmele de oi. Dar într-o dimineață de iunie au poposit aci topometrii, proiectanții. Au măsurat terenul și au început să bată în pămîntul aspru, pietros, primii țăruși. Începea pentru ținuturile Pădurii Craiului o istorie nouă. Zăcămintele de bauxită păstrate cu grijă veacuri de-a rîndul de inima muntelui trebuiau scoase la lumină și folosite.

... In scurt timp, pe dealurile Dobreștiului au apărut becurile electrice. Și de atunci șantierul n-a mai cunoscut noaptea. O dată cu clădirile exploatării se ridicau blocurile de locuințe pentru muncitori, cantina-restaurant, laboratoarele, centrala termică... Satul de munte, unde odinioară nu se întîmpla nimic, a devenit azi un punct important pe harta țării – exploatarea minieră de bauxită Dobrești (prima de acest fel din țară).

Printre oamenii șantierului se află și un bărbat mărunțel, cu ochi ageri și fața mereu zîmbitoare. Il cheamă Ioan Banda și e maistru-constructor. Oamenii s-au obișnuit să-i zică „nea Banda". Asta fiindcă e mai vîrstnic decît mulți dintre cei ce lucrează acolo. Cînd vorbește are o voce caldă, convingătoare. Se numără printre fruntașii șantierului. Povestea vieții lui e foarte interesantă. Mi-a povestit-o chiar el. Am aflat că e de prin părțile locului. Cu mulți ani în urmă, cînd viața era tare grea pe aceste locuri,cu pămînt pietros, pe drumul prăfuit ce ducea spre Oradea, pășea un băiețaș pirpiriu, încălțat cu opinci, pe care în căldura de vară abia le mai putea duce. In spate căra o traistă cu merinde. Singura lui avere era un fluier tăiat din creangă de alun și dorința fierbinte de a găsi ceva de lucru. Degeaba și-a căutat „norocul" la Oradea. De lucru n-a găsit, și a plecat amărît mai departe străbătînd oraș după oraș pînă la Brașov. S-a oprit acolo. A învățat o meserie, și-a întemeiat familie. Muncea din greu. Dar iată că au venit și alte vremuri. Țara a început să se lumineze, comuniștii să ridice cetăți. Atunci a început și el, Ioan Banda, o viață nouă, a început să se simtă alt om. A început să lucreze pe șantiere. Ii plăcea mult sus pe schele. Parcă se simțea mai puternic acolo. Cînd a citit în ziare că la Dobrești, în ținutul său de baștină, se înalță șantier, a și pornit la drum. De data aceasta nu mai era singur. A venit cu toată familia. Acum și Eva, fiica cea mare, lucrează tot aici pe șantier. Gheorghiță și Viorica, pionieri fruntași la învățătură, învață la școala din comună și sînt tare mîndri de tatăl lor, maistrul constructor fruntaș, Ioan Banda.

... Oameni ca „nea Banda" sînt mulți la Dobrești. Și Pavel Romocea, și Sebastian Rusu, și Constantin Ionescu, și inginera Florica Husein și mulți alții care au venit aici cu dorința fierbinte de a scrie prima filă din noua istorie a Pădurii Craiului.

Ecaterina ROȘCA

MELEAGURI NATALE

Cum infloresc cimpiile primăvara...

De la Horezu, șoseaua urcă în pantă, străjuită de dealuri, înfrumusețată de livezi cu pomi fructiferi. Cînd intri în satul nostru, de la primele case îți dai seama că aici locuiesc oameni harnici. In anii aceștia, satul nostru a înflorit cum infloresc cîmpiile primăvara. La tot pasul întîlnești case noi, iar în centrul satului se ridică școala noastră cea spațioasă, care a înlocuit-o pe cea cu două săli de clasă. Bicicletele, motocicletele, televizoarele, nu mai sînt noutăți pentru noi. Și încă ceva. Acum este în construcție un magazin universal. Tare mai sîntem nerăbdători să-l vedem gata !

DIACONU NICOLAE
Școala generală de 8 ani
Rimești, raionul Horezu

Intr-un sat de munte

Satul meu se află la poalele muntelui. Este un sat destul de îndepărtat. Să nu credeți însă că simțim lucrul acesta. Avem lumină electrică, majoritatea țăranilor cooperatori și-au construit case noi și, o dată cu lumina electrică au apărut aparatele de radio, televizoarele.

Primăvara, vara, este atît de frumos la noi ! Dar, dacă mă gîndesc bine, nici toamna nu-i mai prejos. Atunci se adună roadele muncii. Și cît de veseli sîntem cu toții ! Adesea, noi copiii și tineretul din comună dăm spectacole la căminul cultural. Sala este plină de fiecare dată, de aceea noi vrem să fim cît mai... „artiști". Aplauzele ne resplătesc strădania, iar noi sîntem bucuroși că i-am făcut pe săteni să petreacă cîteva ore plăcute după muncă.

SAVA VICTORIA
Școala generală de 8 ani
Satul Cetea, raionul Alba-Iulia

Școala nouă

Anul acesta am învățat prima dată într-o școală nouă. Este frumoasă ca și satul nostru Mlăjet. Pe locurile ocupate înainte de răchite și mărăcini, pe unde zburătăceau păsările, acum se ridică clădiri frumoase, construite în anii aceștia. Noi copiii am participat parcă la ridicarea fiecăreia dintre ele. Am văzut cum se ridicau zidurile, uneori eram bucuroși să dăm o mînă de ajutor. Dar, parcul am ținut neapărat să-l facem singuri. Să avem și noi cu ce ne mîndri !

POPESCU LUCICA
Școala generală de 8 ani,
comuna Mlăjet, raionul Cislău

PE STRĂZI PITEȘTENE

TÎRGUL... DIN VALE DE ROVINE

Piteștiul își are întinderea sa la locul de întîlnire a două văi pe care sînt așezate cele două vechi capitale — Cîmpulung - Muscel și Curtea de Argeș — undeva în apropiere de locurile pe care se aflau Rovinele unde Mircea cel Bătrîn i-a învins pe turci.

Primele documente în care este pomenit Piteștiul datează din 1388, de pe vremea lui Mircea cel Bătrîn.

Prin poziția sa geografică (făcînd vechilor capitale — Curtea de Argeș, Cîmpulung-Muscel și Tîrgoviște — legătură cu Bucureștii), Piteștiul a devenit din vechime un renumit vad comercial, care a avut strînse legături cu Sibiul și Brașovul, încă din secolul al XV-lea, un orășel care se baza pe comerț și diferite meșteșuguri — morărit, tăbăcărie, boiangerie. (Roșul de Pitești era renumit și peste hotare).

Daniile obligatorii către mănăstiri erau mari, bogățiile negustorilor, de asemenea. Dar viața celor care munceau și produceau bogățiile era grea.

Această situație a determinat adesea populația nevoiașă din Pitești să protesteze împotriva boierilor și negustorilor. E binecunoscut protestul adresat domnitorului Alexandru Moruzi în 1793 — sau acela din 1816 — rezolvat temporar în favoarea celor săraci, cu sprijinul lui Radu Golescu și Barbu Văcărescu.

Poate și din cauza aceasta, orașul cu veche istorie și o poziție geografică ce-l favoriza s-a dezvoltat, în trecut, destul de anevoios.

UN ORAS CARE CREȘTE...

N-ar fi însă astăzi nimic exagerat dacă s-ar afirma că în Pitești, peste tot, miroase a var, cărămidă și ciment. Pe deasupra blocurilor mari se mișcă, lent și sigur, brațele înalte ale macaralelor albastre. Se construiește intens. Se fac locuințe miilor de muncitori, care lucrează pe șantierele orașului, în noile întreprinderi, sau în întreprinderile vechi dezvoltate și dotate cu un utilaj tehnic de înalt nivel.

Întreaga geografie economică a orașului a fost schimbată și, o dată cu asta, și renumele său.

Vechea legătură cu negustorii brașoveni a fost înlocuită cu o nouă și trainică legătură coordonată de industria noastră în plină dezvoltare care, și aici la Pitești, se simte din plin. Uzinele de la Colibași, cu utilaj de înaltă tehnicitate, pregătesc piese auto pentru Uzinele „Steagul roșu" și „Tractorul" din Brașov. Ceva din vestitul U-650 poartă și pecetea harnicilor muncitori piteșteni. Renumele vechilor tăbăcării și boiangerii a fost înlocuit cu proaspătul renume al fabricilor de tananți și de încălțăminte. Vechea întreprindere textilă (din 1912) a fost întregită cu o filatură modernă, utilată cu aparataj fabricat în țara noastră, iar noua fabrică de produse lactate, care prelucrează 30 000 l lapte în 24 ore, e renumită prin produsele sale de calitate. Combinatul de industrializare a lemnului produce anual 35 000 tone plăci fibrolemnoase, 25 000 garnituri de mobilă, 18 000 m.c. placaj, 240 000 m.c. binale, 250 000 m.c. parchete, 76 000 m.c. cherestea foioase și 54 000 m.c. cherestea rășinoase. În locul Roșului de Pitești, renumit în vechime peste hotare, iau astăzi drumul exportului, patruzeci de sortimente, produse ale industriei piteștene.

Nu e deci nimic exagerat în afirmația că Piteștiul crește văzînd cu ochii. Într-adevăr, dacă în 1930 Piteștiul avea 20 000 de locuitori, iar în 1960 avea 44 000 locuitori, astăzi are aproape 70 000 !

În același ritm apar de sub brațul zvelt al macaralelor noi apartamente în blocurile pastelate, luminoase. Dacă în 1959 erau construite circa 389 apartamente, în 1964 erau date în folosință 3 486. Totodată, 2 083 cetățeni și-au construit case proprii așezate pe străzi asfaltate și canalizate.

...ȘI ÎNFLOREȘTE

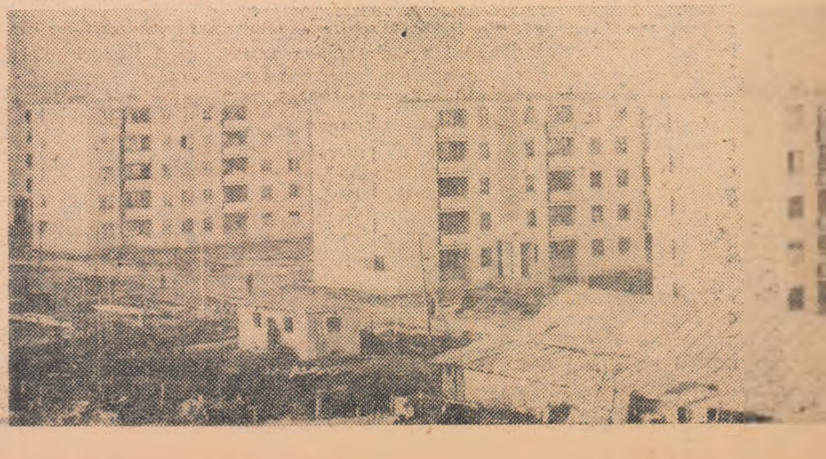
Cele două parcuri — „Argeș" și „Trivale", poartă pe alei alte frunți, cu gîndurile senine ale piteștenilor, cu totul deosebite de cele care au formulat revendicările înaintate lui Alexandru Moruzi. Rezultatul grijii partidului pentru oamenii muncii se oglindește și pe chipul luminos și prietenos al piteșteanului, mîndru de realizările din orașul său. Aceeași seninătate și mîndrie se poate citi și pe chipurile pionierilor care știu că în locul primei școli piteștene găzduite la 1784 în Casa Cojocarului Manu sînt astăzi școli în care învață 20 000 de elevi și studenți (exact cît populația Piteștiului din 1930). Numai între anii 1959—1964 au fost date în folosință 4 școli de 8 ani cu 64 săli de clasă, o școală medie cu 24 săli de clasă, iar în școlile existente s-au adăugat 36 săli de clasă cu o capacitate de 1 440 locuri.

În Pitești se întîlnesc întreprinderi noi, școli noi, case noi, șantiere.

Spațiul verde al orașului s-a mărit cu 40 000 m.p. și au fost plantate un milion de flori !...

Dar, plimbîndu-te pe străzile piteștene, te întîmpină îndeosebi, masive și luminoase, noile și viguroasele flori ale unui oraș în plină și intensă dezvoltare, frumoasele construcții.

M. CALIN

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI PARTIDULUI

● Harnicii muncitori de la Intreprinderea de construcții și montaje siderurgice Galați au raportat de curînd un nou succes: la Combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" au fost montate cele 4 cadre de cajă de la laminorul de tablă groasă. Au fost montate cu acest prilej circa 750 tone de noi utilaje tehnologice.

● Și în rîndul constructorilor de la hidrocentralele de pe Bistrița, întrecerea socialistă se desfășoară cu însuflețire. Astfel, la uzina hidroelectrică Racova lucrările de montaj la turbina nr. 1 se află într-un avans de 15 zile față de graficul stabilit. În ultimul timp au început lucrările de montaj și la hidrocentrala Vaduri, una dintre cele mai mari din șiragul hidrocentralelor de pe Bistrița. Aici, muncitorii au și terminat montajul turbinei și asamblarea generatorului de la agregatul nr. 1.

● Zilnic, de pe întinsul plaiurilor oltenești sosesc știri despre rezultatele obținute în muncă de sondorii și montorii Intreprinderii de foraj Craiova. Numai într-o singură zi la sonda 259 s-au forat 243 metri.

Pînă la 1 iulie întregul colectiv de sondori și montori de la această întreprindere vor fora peste plan 4 500 metri, realizîndu-se astfel economii de circa un milion și jumătate lei.

● Anul acesta, viitorii locatari ai blocurilor la care lucrează colectivul de constructori ai șantierului Tomis din Constanța vor primii cheile apartamentelor mai devreme. Constructorii care lucrează în prezent pe șantierul noilor blocuri de locuințe s-au angajat ca în cinstea Congresului partidului să predea înainte de termen cîteva blocuri. Printre ele se află și blocul F 1 cu 100 de apartamente, blocurile E 3, G. 3, J 1 și altele.

● De pe vasul oceanic „Deva", care în prezent se află în Oceanul Atlantic, a fost recepționată de curînd următoarea telegramă: „Echipajul vasului transmite locuitorilor orașului Deva succese în întrecerea socialistă ce se desfășoară în cinstea celui de al IV-lea Congres al P.M.R. și își ia angajamentul să depășească planul de transport la toți indicatorii".

NOU STIMULENT ÎN DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

Oamenii muncii au primit cu un viu interes recenta Hotărîre a partidului și guvernului privind unele măsuri de îmbunătățire a regimului de valorificare a produselor agricole vegetale și animale.

Măsurile cuprinse în acest document constituie un nou stimulent de a se spori producția agricolă, de valorificare a marilor posibilități de care dispune agricultura noastră socialistă, dotată an de an cu noi mijloace mecanizate.

Hotărîrea prevede condiții mai avantajoase de desfacere și valorificare, de către cooperativele agricole de producție, de membrii cooperatori, a produselor cerealiere, a fructelor și legumelor, a animalelor.

Cooperativele agricole beneficiază ca și pînă acum de sprijinul permanent pe care li-l acordă statul, de avantajele pe care le au în valorificarea produselor, prin contracte cu statul sau pe piață.

Stimulați de prevederile Hotărîrii, țăranii cooperatori își sporesc eforturile pentru întărirea economică și organizatorică a cooperativelor agricole, pentru sporirea produselor agricole. Cooperatorii din Dobreni, bunăoară, au obținut anul trecut un venit de 1 700 000 lei prin vînzarea produselor de la grădină; anul acesta și-au propus să obțină 2 000 000 lei. Cooperatorii din Limanu-Dobrogea au prevăzut să sporească numărul vacilor de lapte de la 250 la la 600, iar numărul păsărilor să atingă cifra de 30 000.

Muncind cu însuflețire, în fabrici și pe ogoare, oamenii muncii obțin zi de zi noi succese în dezvoltarea economică a țării, îi sporesc bogățiile, contribuind la ridicarea nivelului de trai material și cultural al întregului popor.

COLTUL CURIOSILOR

CASA CLOPOȚEILOR DE CRISTAL

Cum ieși din București, pe șoseaua care duce spre Băneasa, îți atrage atenția fîntîna Miorița, ale cărei ape se răsucesc pe frontispiciul de piatră, ca un arc.

Admirînd imaginile ce răsfrîng în piatră crîmpeie din cunoscuta b a l a d ă populară, a s c u l ț i curgerea apei care îți deapănă, parcă, întreaga istorisire.

Dar, ce se întîmplă!?... Ce se aude?!...

O fi numai o părere, sau turmele din baladă își scutură aievea tălăngile? Da, se aud clar clinchetele subțiri, pe undeva, pe aproape!

Te întorci cu fața de la fîntînă, salți privirea și... descoperi de unde vin sunetele: de sus, din turnul casei singuratice din apropiere!...

O ușă mare din fier forjat străjuiește la intrare. O deschidem și... cling! Semnalul de clopoțel ne anunță că am pășit pragul unui original muzeu de artă populară.

Primul obiect — prima impresie. Sub tavanul înalt se ivește un frumos candelabru din ceramică, pe care artistul popular a fixat în smalț, albastru-verde, o horă țărănească.

Cele cîteva camere din muzeu ne dezvăluie, rînd pe rînd, numeroase comori de artă. Astfel, în prima cameră găsim o bogată colecție de fote și catrințe vechi din Oltenia, ii din Moldova, bătute în mărgele colorate. O altă cameră, așa-numita cameră de oaspeți, este împodobită cu covoare lucrate într-un colorit viu, cu migală și artă, iar deasupra ferestrelor și ușilor sînt așezate mari ștergare înflorate. Rețin atenția, în alte încăperi, furci vechi de tors, dintre care una are încrustat în lemn anul 1770, cofițe de băut apă, un covor de aproape o sută de ani, precum și o serie de instrumente populare specifice meleagurilor noastre, cum ar fi naiul, cobza, fluierul, buciume păstorești, cavale.

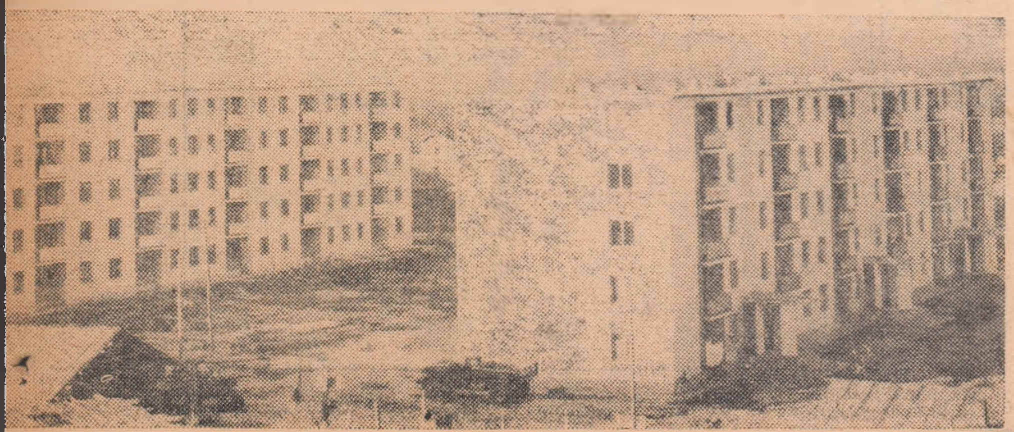
Aceste toate obiecte reflectă un gust artistic fin, măiestria artistică cu care își împodobesc oamenii satelor noastre obiectele pe care le folosesc, casa. Așa cum se vede și în... Muzeul de artă populară „Dr. N. Minovici", pe care l-am vizitat acum.

Dar, care e secretul sunetelor auzite afară, lîngă fîntînă?

Mai întîi, cîteva cuvinte despre casă. Ea a fost ridicată de către prof. dr. Nicolae Minovici, la începutul acestui veac, arhitectul reconstituind de fapt o veche casă în stil românesc, originară din Oltenia de nord. Cunoscutul om de știință și cultură a adunat timp de treizeci de ani un număr mare de obiecte de artă populară, casa devenind muzeu. După dorința sa, turnul a fost împodobit cu 40 de clopoței de cristal, turnați de meșteri sticlari din țară, fiecare avînd altă culoare, de la roșul aprins la violetul florilor de liliac. De limba fiecărui clopoțel este prinsă o pană de gîscă, ce, la adierea vîntului, se mișcă. Astfel, clopoțeii sună, pe rînd, lăsînd impresia că auzi clinchetele unor turme de oi coborînd pe cărări de munte. Ca în Miorița...

Al. Dinu IFRIM

...i de locuit
...itești

ATLASUL PIONIERULUI

GRECIA

Așezare — ocupă Sudul Peninsulei Balcanice și numeroase insule din Marea Egee. Suprafața — 131 000 km.p. (dintre care 20% pe insule). Populația — 8 450 600 loc. (6% minorități naționale — turci, macedoneni, albanezi). Orașe importante — Atena, capitala țării, Salonic, Pireu, Patras, ș.a. Clima — mediteraneană. Insule mai importante: Creta, Rhodos, Lesbos, Cicladele (în Marea Egee) și Corfu, Cefalonia, Leucas (în Marea Ionică).

Despre bătrîna și renumita Grecie, copii, ați auzit, desigur, nu numai din cărțile de geografie, dar mai ales din cele de istorie. Străvechea civilizație greacă, ce a înflorit aci, în urmă cu mai bine de patru milenii, a lăsat vestigii ale unei însemnate culturi și arte, și ale unei literaturi înfloritoare. Cel care ne-a vorbit mai mult despre străvechea Grecie a rămas bătrînul Homer; „Iliada" sa, „Odiseea" sa au străbătut mileniile și au rămas cărți de căpătîi ale culturii universale.

Dar Grecia, așa cum o știm astăzi, nu mai este nici pe departe vechea Eladă — ci mult mai întinsă. Intreaga istorie zbuciumată a polisurilor grecești antice s-a desfășurat pe un petecuț de pămînt în jurul golfului Colinth și în jurul Peloponezului. Grecia de azi, mult mai mare decît vechea Eladă, este o țară acoperită aproape în întregime cu munți (4/5), cu înălțimi mijlocii și numeroase văi — depresiuni — ca aceea a Thesaliei. Olimpul, cel mai înalt vîrf, atinge, totuși, abia 2 917 m!

Dar nu poți vorbi de Grecia fără să vorbești de Atena, care, deși cunoscută încă din antichitate, la începutul veacului trecut era numai un tîrgușor oropsit, numărînd cam 300 de case. Astăzi, mare oraș al țării și capitală, Atena numără 1 853 000 locuitori și, după cum nota un călător român, Al. Șiperco, „e pe cale să devină o metropolă atrăgătoare, un oraș modern..., cu circulație vie, cu vitrine atrăgătoare, pe chipul căreia orientul nu-i decît o trăsătură pitorească... Centrul e plin azi de blocuri noi și de clădiri în stil clasic, elin, durate din marmura uriașelor cariere de la marginea orașului".

Vechile străzi ale Atenei amintesc străzile Bucureștiului de odinioară: gălăgioase, cu mărturi expuse afară, pe tejghele descoperite, cu negustori care te îmbie, trăgîndu-te de mînecă, să le cumperi marfa...

Dar așa cum drumurile Greciei — în special în sud — amintesc aproape la tot pasul de străvechile întîmplări povestite în legende cu zei și eroi antici, tot astfel capitala îți amintește prin monumentele ei un trecut care a lăsat omenirii vestigii unice ale unei bogate culturi. „Din orice parte a Atenei — scrie călătorul român citat — privirea ți-e atrasă de Acropole, trunchi măreț de stîncă purtînd pe vîrful lui teșit Parthenonul — zvelt, aerian, plutind deasupra orașului, simbol al Atenei, al Greciei", punctul culminant al arhitecturii și artei grecești, operă nemuritoare a celebrului Fidias.

Țară agrară, Grecia face azi eforturi vizibile de a ieși treptat din starea de înapoiere economică din trecut. Grecia are azi o flotă care o așază pe locul 5 în lume, o industrie textilă cu tradiții, iar agricultura ei produce grîu, puțin orez, exploatează livezi de măslini și citrice, vii întinse, suprafețe cu tutun și crește, pe pășunile alpine, capre și oi. În adîncimile sale, Grecia posedă zăcăminte de crom, nichel, zinc, plumb, bauxită ș.a.

Ar fi atîtea de povestit, copii, despre frumoasa țară din sudul Balcanilor! Dar spațiul din gazetă e mic. Eu v-ași ruga să mai rețineți, în încheiere, că istoria orașelor noastre de la Marea Neagră — Constanța, Mangalia ș.a. — amintește de istoria anticei Grecii, orașele noastre de azi fiind așezate pe ruinele vechilor colonii Tomis, Callatis etc. înființate de grecii din Milet acum 2 500 de ani și mai bine.

GHEORGHIȚA reporterul

În foto: Atena — vestigii ale străvechii civilizații. Acropole — punct culminant al arhitecturii și artei grecești, operă nemuritoare a celebrului Fidias.

CUM NE COMPORTĂM

Cine are dreptate?

Desene : G. BURSCHI

Pe mine mă cheamă Cristea Florin. Pe el îl cheamă Popa Emil. E mai înalt de statură decît mine, e brun, învață foarte bine și e căpitanul echipei noastre de fotbal. Uitasem să vă spun : la noi, în Școala generală de 8 ani nr. 1 din Aiud sînt multe echipe de fotbal. Dar a noastră, a celor dintr-a VII-a A, unde învăț eu și Emil, este cea mai bună. Nu că mă laud, dar mai în toate meciurile pe care le-am susținut pînă acum, noi am ieșit învingători.

Dar uite că m-am luat cu vorba și uitam să vă spun tocmai ce mă interesează. Emil e un băiat foarte inteligent. Rezolvă probleme pe care apoi le trimite revistei „Matematica". La noi în clasă mai sînt și fete care rezolvă probleme de matematică și apoi le trimit revistei. Le place lor foarte mult matematica ! Eu m-am bucurat întotdeauna cînd colegii mei primeau răspunsuri prin care erau felicitați de revistă pentru rezolvări. Dar cel mai mult mă bucuram cînd aceste felicitări îi erau adresate lui Emil. Eu țin foarte mult la el. Și apoi, gîndiți-vă și voi, e puțin lucru să ai un prieten atît de inteligent, care învață atît de bine, un băiat serios, căruia îi place fotbalul, este un bun jucător și, în plus, mai este și căpitanul echipei noastre de fotbal de atîtea ori victorioasă ? Trebuie să vă mai spun că simpatia mea pentru Emil era dublată și de mîndria de a mă socoti prietenul unui astfel de băiat.

Eu ? Eu sînt puțin mai scund decît Emil, părul meu e creț și de culoare castaniu-deschis. Pe nas am pistrui, care însă de la depărtare nu se văd. Doar dacă te uiți atent la mine se văd. Da... Hm ! Îmi place fotbalul mai mult decît orice pe lume, îmi place tot atît de mult să cînt și visez, da, ăsta-i adevărul, visez să ajung o dată să cînt... N-am rămas corigent nici pe primul trimestru, nici pe al doilea. Dar nici sclipitor nu sînt. Am așa, medii de 5, de 6 și de 7. Nu că n-aș putea învăța... Dar îmi place tare mult să mă joc. Ei, știu că nu-i bine, că nu prea sînt eu serios din moment ce pot să-mi las lecțiile deoparte pentru joc. Mama, săraca, cel puțin, se necăjește foarte mult din pricina asta.

Și, deși vorbesc cu atîta ușurință despre toate astea, pot să vă spun că, de fapt, sînt foarte amărît. Intr-o zi, eu mă tot lăudam cu prietenia lui Emil. Și-i tot dădeam înainte că-s prieten cu el. Emil era de față. Atunci cineva m-a întrebat cum mă simt eu știind că prietenul meu învață așa de bine, iar eu numai atît, cît să nu pic. La început, n-am prea priceput întrebarea. De cînd mă știu eu prieten cu Emil, el tot așa bine a învățat, iar eu... Văzînd nedumerirea mea, cel care mi-a pus ciudata întrebare m-a mai întrebat ceva : dacă nu cred eu că prietenia între doi oameni, între doi băieți, trebuie să se bazeze pe egalitate, pe respect izvorît din aceleași calități. Adică — mi-a explicat — dacă Emil învață bine, și eu trebuie să învăț bine. Dacă nu e așa, — zicea că m-aș putea simți inferior lui. Și că asta n-ar mai fi prietenie. Apoi i s-a adresat lui Emil. Ce fel de prieten îi ești tu lui Florin — i s-a pus întrebarea — din moment ce nu l-ai stimulat, din moment ce n-ai dorit ca și el să învețe bine ? Și știți ce a răspuns Emil ? „De fapt — *zicea* — eu nici nu sînt chiar așa prieten cu Florin. Și, de fapt — *zicea* — eu nu prea știu ce însemană un prieten..."

Așa a spus. Auzeam cuvintele lui și nu-mi venea să cred că Emil le rostise. Bine, dar ani de zile eu am crezut că mi-e prieten. Și acum, o întrebare, o replică, un răspuns, mi-au dovedit că m-am înșelat. Sau că nu mi-am ales bine prietenul. Sau că, de fapt, n-a fost niciodată așa cum am crezut eu... Știu, lui Emil i-a fost rușine că eu nu învăț așa bine, că nu dezleg probleme de matematică... Mi-e foarte greu să mă obișnuiesc cu gîndul că Emil nu-mi este prieten. Dar vă promit, pînă la sfîrșitul anului mediile mele vor fi de la 7 în sus. Pentru ca niciodată, nici un prieten de al meu să nu se mai rușineze cu mine. Nu știu dacă voi rezolva probleme de matematică. Dar voi învăța bine. Iar prietenii mi-i voi alege dintre cei care să mă respecte pentru munca mea, pentru caracterul meu, pentru mine.

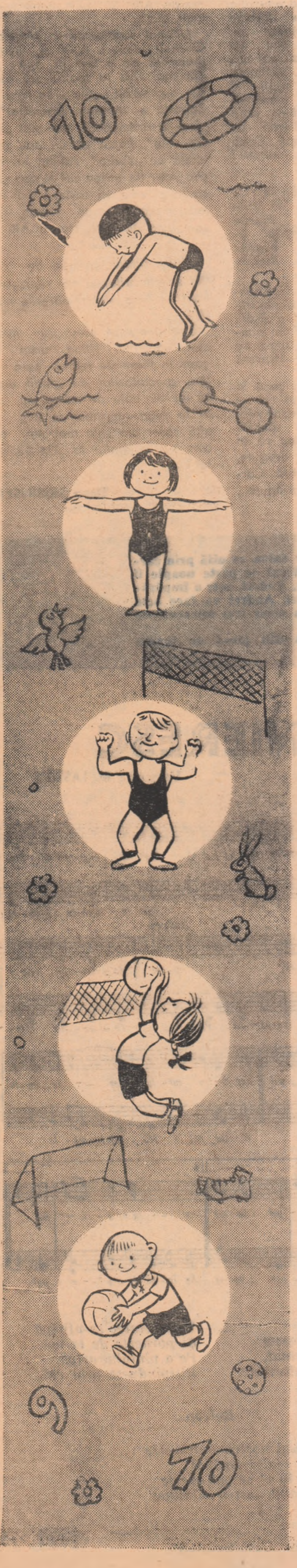
CRISTEA FLORIN

Pentru conformitate :
Elena SKIBINSKI

Dragi cititori,

După cum vedeți, Florin s-a cam supărat pe Emil, iar Emil pare nemulțumit de Florin. VOI CE CREDEȚI, CARE DIN EI ARE DREPTATE ȘI DE CE ? Trimiteți corespondențele pe adresa redacției, specificînd pe plic pentru rubrica *„Cum ne comportăm"*

LA RAPID NU SE JOACĂ NUMAI FOTBAL

Cîți dintre voi, dragi pionieri bucureșteni, n-ați trecut bătrînul Pod Grant, îndreptîndu-vă grăbiți spre Stadionul Giulești? Cîți dintre copiii din întreagă țară n-au auzit de vestitul stadion, pe gazonul căruia evoluează „copiii teribili“ ai Rapidului-București, cîți dintre voi n-au ascultat la aparatul de radio sau n-au privit pe ecranul televizoarelor transmisii de meciuri în care talentații fotbaliști Ionescu, Dumitriu, Codreanu sau Năsturescu ridicau tribunele în picioare?

Favorita unui numeros public se bucură și din partea multora dintre voi, dragi copii, de multă simpatie. Altfel cum se poate explica, decît tot prin simpatie, faptul că la „Rapid“ există trei echipe de pitici, de fotbal, „oficiale“ și încă vreo 5—6 echipe de rezerve care visează să ajungă într-o zi în rîndul fericiților din invidiatul „triumvirat“.

Așadar, fotbalul. El este și la „Rapid“, ca și pretutindeni un sport îndrăgit. O fi și singurul?

Pentru a răspunde la această întrebare, ne-am dus în documentare la „Asociația sportivă Rapid“ *care-și are sediul chiar la Stadionul Giulești. Ce-am aflat?...*

★

..Iată-ne într-una din sălile stadionului. Asistăm la antrenamentul secției de gimnastică. De la prima vedere atenția ne este atrasă de o fată vioaie, suplă, care execută cu multă ușurință trei-patru „flic-flacuri“ consecutive. Aceste răsturnări „prin stînd în mîini“, în față și în spate, cer executantului forță, viteză și... curaj, atribute pe care le întrunește talentata gimnastă Hurezeanu Cristina, *campioană a Capitalei.*

Adăugînd la această caracterizare sportivă două trăsături care fac cinste pionierei Hurezeanu — conștiinciozitatea exemplară și modestia — ne explicăm marile speranțe pe care antrenoarea Dungaciu Gabriela *și le-a pus în ea.*

Dintr-o listă cu peste 40 de mici gimnaști mai cităm numele lui Iorga Margareta, Ionescu Luminița, Dragomir Narcis *și* Stan Liviu, *fruntași pe ramură.*

★

...Nu, nu este o încăierare, ci o simplă repriză la „parter“, într-unul din antrenamentele micilor luptători ai asociației. Băișan Marin *încearcă o „rulare“, procedeu tehnic învățat de curînd de la maestrul sportului* Marin Belușica, *antrenorul secției. 20 de copii adunați în jurul saltelei urmăresc cu pasiune lupta. La încheierea ei, deși Marin a ieșit învingător,* Băișan Gheorghe, *fratele său, îi reproșează lipsa de viteză în execuție:* „Parc-ai fi un melc, măi, Marine, pînă te întorci tu pe de o parte pe alta ajunge omul la Gara de Nord“.

Ei doi sînt fruntașii secției. Alături de ei, Gheorghe Ștefan, Nae Alexandru *și* Tache Ion *sînt cei mai buni în această ramură de sport, care numără la „Rapid“ 35 de copii.*

★

De data aceasta ne aflăm la bazinul acoperit „Floreasca“, la antrenamentul înotătorilor de la „Rapid“.

...O lungime de bazin, două, trei, patru... Nu mai numărăm! Ne apropiem de culoarul nr. 5 unde un voinicel străbate într-un ritm susținut a nu știm cîta lungime de bazin. De pe margine, antrenorul Vasiliu *urmărește cu atenție fiecare mișcare a elevului său: „bătaia“ picioarelor, întoarcerile la peretele bazinului, poziția capului în respirație etc. Din cînd în cînd privește acul cronometrului. La un moment dat citim pe figura-i sobră, aproape severă, un discret zîmbet de mulțumire. Da, azi Răzvan a mai cîștigat cîteva secunde.*

„Recordul R.P.R. pe care Mustață Răzvan *l-a stabilit nu de mult la 100 m liber, categoria copiilor de 14 ani, va suferi în curînd o nouă ameliorare“. Acesta este gîndul antrenorului și speranța lui Răzvan. Pînă la dorita împlinire el se antrenează cu multă seriozitate alături de micile și talentatele înotătoare* Pieptănaru Cornelia, Cortojan Ion, Melahin Beatrice, *fruntașe în ultimile concursuri pe Capitală, și a altor 30 de copii din secția de natație a asociației.*

★

Trei instantanee la asociația sportivă „Rapid“. Trei instantanee din cele 11 ramuri de sport în care activează nu mai puțin de 600 de copii.

Dacă azi i-am prezentat doar pe micii înotători, gimnaști și luptători nu înseamnă că despre handbaliști, voleibaliști, boxeri, rugbiști, halterofili și atleți n-am fi avut ce spune. Dimpotrivă. Despre ei, despre succesele lor, vom vorbi însă cu altă ocazie.

M. POP

PREOCUPĂRI DE PRIMĂVARĂ

(urmare din pag. 1)

și al tufelor de trandafiri, precum și amenajatul celor două alei ce vor străbate curtea școlii să rămînă pe seama lor.

— Da, și pînă atunci să mai aducem flori de pe la casele noastre, aici la școală. Doar aici ne petrecem o jumătate de zi, a propus Turcu Felicia.

— Flori mai avem ceva. Grijă de ele și în general de curățenia din școală ar trebui să avem mai multă, observă pioniera Trușcă Ana. Asta să fie preocuparea nr. 1.

— Preocuparea nr. 1 să fie învățătura. Însă nu trebuie neglijată nici înfrumusețarea, și nici curățenia școlii, au fost de părere majoritatea copiilor.

Fără o deosebită grijă pentru curățenia școlii din partea tuturor școlarilor din Glăvile va fi cam greu să se păstreze culoarea parchetului.

Dar primăvara privea cu ochii verzi printre mușcatele de la ferestrele școlii, peste băncile noi, jos, pe parchetul curat, în ciuda noroiului de afară.

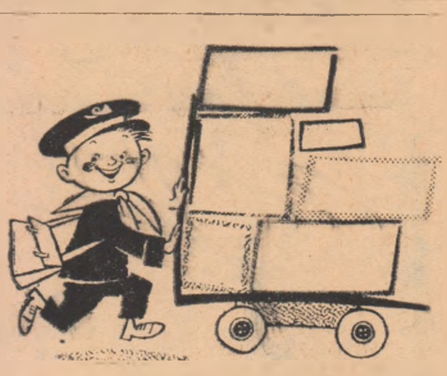
Într-altă parte, pe un teren bătătorit în curtea școlii, într-un grup de școlari s-a iscat o hărmălaie. Elevul Avram Gheorghe dintr-a VII-a „scăpase“ o insultă unui coleg și, ca un cocoș, se înfoiase gata să sară la bătaie. După obicei. Ceilalți colegi însă l-au luat la rost.

Conflictul a fost încheiat de clopoțel care-i îndemna pe pionieri să se îmbulzească la ușile de intrare în clase.

Afară au rămas primăvara și președintele sfatului popular. Ionel Preoteasa care, împreună cu directorul școlii și secretarul sfatului popular trasau liniile pentru alei și punctau locurile în care pionierii vor sădi peste 100 meri, caiși, plopi algerieni, peste 2 000 tufe de trandafiri.

P.S. În ziua in care am început să tipărim acest ziar, am primit un telefon din comuna Glăvile prin care ni s-a adus la cunoștință că pionierii au terminat planturea puieților și butașilor în curtea școlii.

POȘTA REDACȚIEI

Dragi prieteni,

Ca de obicei, la redacție sosesc multe, multe scrisori. Care mai de care se întrece să ne aducă vești despre felul cum se pregătesc pionierii să întîmpine sfîrșitul anului scolar, gînduri de vacanța. Un desen, o ghicitoare însoțesc multe din aceste scrisori. Numele unora dintre pionierii care ne-au scris în ultima vreme, vrem să le amintim:

Detașamentul clasei a V-a — *Școala generală de 8 ani — Dozești, Olteț;* Dragan Maria și Tudor Elena — *Kiselet, Oltenița;* Florea Dan — *Drăgășani;* Negoi Filofteia și Tălpeanu Marcel — *Mirzănești, Alexandria;* Papuc D. Vasile — *Valea Nucului, Buzău;* Badea Ion — *Săliștea, Pitești;* Niculeanu Costel — *Lazu, Craiova;* Croitoru Maria — *Ionășeni, Botoșani;* Petcu Anton — *Sarinasuf, Tulcea;* Drăghici Mariana — *Movileni, Slatina;* Mihai Viorica — *Aricești, Teleajen;* Andronie Ion — *Budieni, Gorj;* Molie Gheorghe — *Hilipceni, Botosani;* Mitran Maria — *Doba, Slatina;* Raibu D. Dumitru — *Dalea, Slatina;* Relinschi Vica — *Rîșca, Săveni;* Frosin Vasilica — *Fîrțănești, Bujor;* Apostol Minodora — *Orșova;* Sopcă Maria — *Găiceana, Adjud;* Giurgiu Ileana — *Luna, Turda;* Rediș Floare — *Cociuba Mare, Salonta;* Olaru Dionisie — *Darabani, Dorohoi;* Beqc Mina — *Cociuba Mare, Salonta;* Costea Nicolae — *Cernătești, Buzău;* Mutea Ion — *Dănceu, Vînjul Mare;* Nedin Rodica — *Pesac, Sînnicolaul Mare;* Andronache Costică — *Vilcele, Rîmnicu Sărat;* Onica Viorica — *Beciu, Turnu Măgurele;* Pencu Florentina — *Vieru, Giurgiu;* Coșoveanu Elena — *Probota, Iași;* Constantin Nicolae — *Fărcașele, Caracal;* Halian Ionel — *Secea Mare, Sînnicolaul Mare;* Deacu Elena — *Ștefan Vodă, Călărași;* Dănăilă Sofia — *Rîpile, Tîrgul Ocna;* Ghitulescu Elena — *Valea Ursului, Pitești;* Barbu Maria, Voicu Iuliana și Gherghina — *Mozăceni-Del, Costești;* Stancu Stănuța — *Rîul Sadului, Sibiu;* Doagă Dochița — *Spanțov, Oltenița;* Negoslavu Victor — *Budieni, Gorj;* Bordei Marioara — *Bucovicor, Calafat;* Grigore Elena — Blăjani, Buzău; *Spiridon Ioan — Suhuleți, Negrești;* Căprianu Iancu — *Petnic, Orșova;* Tița Dumitru — *Fărcașele de Jos, Caracal;* Scutarie Lucia — *Horia Săveni;* Maicaru Maria — *Ringhilești, Botoșani;* Novac Dumitru — *Giubega, Băilești;* Băețu Emilia — *Iacobeni, Iași;* Noll Erica — *Răuți Timișoara;* Cărămizaru Maria — *Pleșoiu, Slatina;* Dragnea Nicoleta — *Aninoasa, Muscel;* Cheșcheș Viorica — *Dupușu, Mediaș;* Răducanu Marin — *Grindu, Urziceni;* Bordaș Leontin și Santa Ioan — *Lompirt, Șimleu;* Munteanu Ioana — *Călugărei, Calafat;* Băleanu Rodica — *Brădulet, Curtea de Argeș;* Petruț Mihai — *Solduba, Satu Mare;* Ienăchioiu Nicolae și Langa Constantin — *Olanu, Drăgășani;* Lazarov Evdochia — *Bainet, Rădăuți;* Pop Lenuța — *Florești, Cluj;* Marin Ofelia — *Stoienești, Caracal;* Neagu Lucia — *Chetriș, Bacău;* Diaconu Mioara — *Slătioara, Horezu;* Adela Silvia — *Osmancea, Negru-Vodă;* Manole Virginia — *Stroiești, Horezu.*

În așteptarea noilor voastre vești, vă dorim succes în încheierea anului școlar.

REDACȚIA

DUPĂ SPECTACOL

Sîntem în sala teatrului de copii „Ion Creangă” din București. Una dintre piesele de teatru jucate aici se cheamă „Un vis vesel” și i-a fost inspirată lui Serghei Mihalcov de povestirea „Dragostea pentru cele trei portocale” a scriitorului italian Carlo Grazzi.

După spectacol, am stat de vorbă cu trei pionieri din clasa a IV-a B de la Școala medie nr. 27 din București : Ioniță Dumitru, Marin Leontina, Crăciun Ion.

— VĂ PLACE TEATRUL ? I-AM ÎNTREBAT.

CRĂCIUN : *Da.*

IONIȚĂ : *Foarte mult.*

LEONTINA : *La fel de mult ca și citirea cărților.*

— CARE DINTRE EROI V-AU PLĂCUT MAI MULT ?

LEONTINA : *Mie cel mai mult mi-a plăcut Andrei (actriță : LUCA BĂLĂLĂU) și Tartaglia, după ce se însănătoșește și nu se mai vaietă mereu (actor : MIRCEA MUȘATESCU). Andrei e un băiat deștept. Are multe idei.*

IONIȚĂ : *Mie îmi place în general la teatru pentru că îmi plac piesele de teatru, pentru că mă interesează dacă eroii sînt buni sau răi. În orice caz, îmi place aici mai mult ca la „Țăndărică”. Acolo sînt păpuși. Aici sînt actori și asta seamănă cu realitatea.*

— ADICĂ ȚIE ÎȚI PLAC LUCRURILE (DIN TEATRU, FIREȘTE) CARE SE APROPIE DE REALITATE ?

— Da. Și deși sînt încă mic, doar în clasa a IV-a, mi-ar place să văd nu numai basme, cum a fost în piesa asta — și ele sînt frumoase — dar mi-ar place să văd aici la teatru lucruri care ne interesează pe noi : povestiri științifico-fantastice, sau Tom Sawer, sau Gulliver...

★

După discuția cu micii spectatori am cerut părerea regizorului spectacolului, Raul Serrano :

— E primul spectacol pe care-l pun în scenă pentru copii. Sînt sigur că piesa nu-i dintre cele mai interesante, privind educația copiilor, problemele ce trebuie să le transmită în general un spectacol, spectatorilor. Sînt sigur că un teatru de copii are nevoie de actori talentați, pasionați pentru dramaturgia de copii. E greșit să considerăm literatura pentru copii un gen minor, atîta timp cît Creangă, M. Twain au scris minunat pentru copii. Dacă judecăm așa, noi sîntem... minori !

★

A doua zi, am mers din nou la teatrul „Ion Creangă”, de data aceasta pentru a vedea „Harap Alb”, dramatizare de artistul emerit Dan Nasta, după basmul marelui nostru povestitor. Regia : Ion Lucian.

Raicu Daniela, Horja Constanța și Dobrogeanu Ștefania sînt trei pioniere în clasa a VI-a a Școlii generale de 8 ani nr. 127. În pauza spectacolului le-am rugat să ne împărtășească cîteva impresii despre spectacol.

— Sîntem pentru prima oară la acest teatru — mi-au spus ele — Cel mai mult ne place Harap Alb, pentru că joacă bine și pentru că este tot atît de frumos ca în basm. Costumele sînt drăguțe, crăiasa albinelor — o fetiță, Carmen Anghel, este tare drăguță...

Totolici Carmen este în clasa a III-a la aceeași școală. Ea împreună cu Drenciu Ștefania din clasa a IV-a de la Școala generală de 8 ani nr. 136 ne-au spus că au citit de mai multe ori basmul lui Ion Creangă. Și peripețiile prin care trece — în carte — Harap Alb pentru a aduce salățile din grădina ursului, capul și pielea cerbului cel plin de nestemate, le-au făcut de multe ori să li se taie respirația de emoție. Pe scenă însă, ele se întîmplă simplu de parcă Harap Alb s-ar duce să scoată... apă din fîntînă.

Un alt interlocutor : Dogaru Gigi, clasa I, Școala generală de 8 ani nr. 167 : „Sînt pentru prima oară la teatru. N-am citit Harap Alb. Și îmi place foarte mult aici”.

Ultimul interlocutor : Mateiciuc Cristian, clasa a IV-a B, Școala generală de 8 ani nr. 146 : „Eu am mai fost la teatrul de copii. Am mai văzut : „Nu prea Albă ca Zăpada și Motanul Descălțat” și „Doi la aritmetică”. Am citit „Harap Alb”. Păcat că ne dau proiecția cu „zborul” calului lui Harap Alb, de atîtea ori și așa de... ca la cinema. În carte e mai frumos, ca pentru un viteaz, așa cum este de fapt, Harap Alb.

★

Multe dintre părerile de aici, ale spectatorilor și ale regizorului Raul Serrano, sînt și părerile noastre.

Sînt necesare piese cu mesaj clar, educativ (fiind vorba de copii !). Piese de teatru care să dea spectatorilor de gîndit după ce ies din sala de teatru, nu s-o ia la fugă alergîndu-se unii pe alții chiar din sala teatrului, așa cum s-a întîmplat la „Un vis vesel !”.

Elena SKIBINSKI

Andrei, înainte de a se culca, se uită prin cărțile de joc ale bunicii. Visul de peste noapte îl va purta pe eroul nostru, Andrei, într-o împărăție a cărților de joc. Aici, Andrei va face acte de vitejie pentru găsirea celor trei miraculoase portocale.

În fotografie : o scenă din piesa de teatru „Un vis vesel”.

MÎHNIRE

Nu-mi plac privirile posomorîte
Copilule, cu păr bălai,
Dar din comorile ce ți-au fost date, cîte
Asupra ta acuma le mai ai ?

Dintre atîtea gînduri — sori și stele —
Pe care ți le-am dat să le păstrezi,
Cîte-ai pierdut în joc, ca pe mărgele ?
Pe cîte-ai reușit să nu le pierzi ?

Mă ocolesc privirile și iată,
Eu bănuiesc, risipa, că e mare,
„Doar joaca, tu-mi vei spune-i vinovată,
Că prea te-mbie pînă la culcare !”

Doar joaca ? Poate, fiindcă prea te-nhață,
De nici nu știi cînd ziua s-a sfîrșit...
Dar ia privește-mă puțin în față !
Nu mă privești ? De-aceea sînt mîhnit !

Petre GHELMEZ

ÎNTÎI

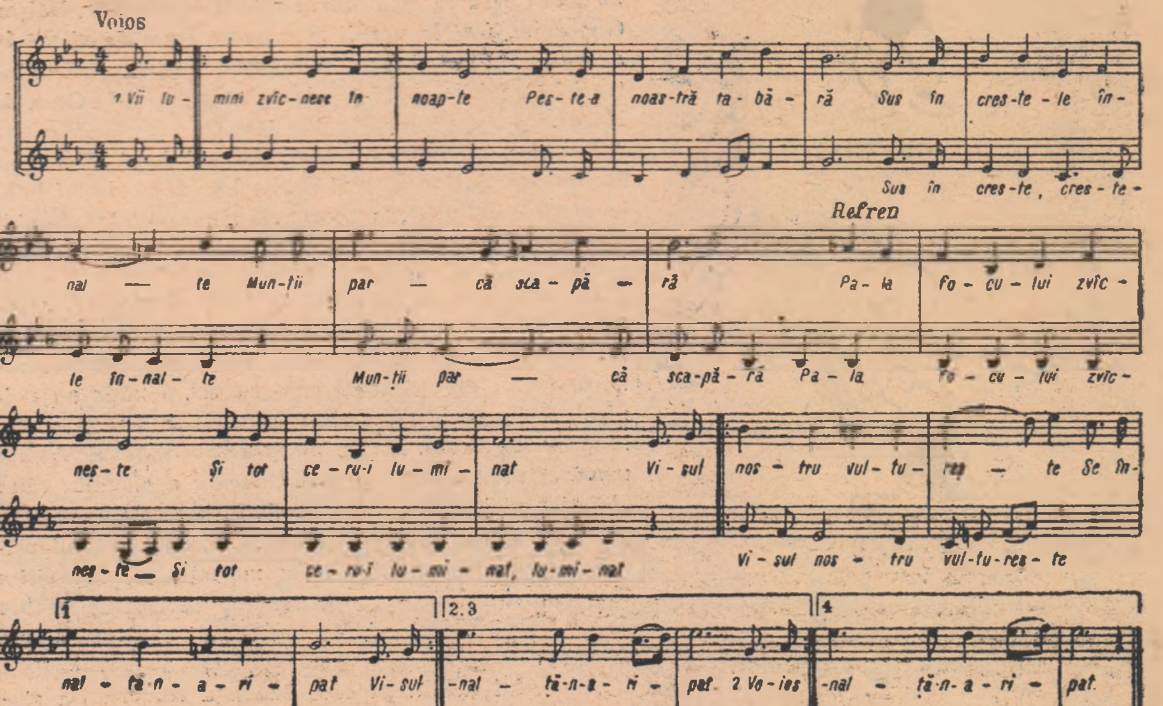

De vei ajunge-n patrie miner,
Aviator, savant, sau inginer,
Mîndria și răspunderea-i egală ;
Da'n cartea de onoare și în viață,
Să fii trecut pe fila cea din față.

Nicolae BULGARU

CÎNTEC PIONIERESC

Muzica : Vasile ILIUȚ — **Versuri : M. LASTUN**

Vii lumini zvîcnesc în noapte
Peste-a noastră tabără,
Sus în crestele înalte
Munții parcă scapără.

Refren :

Pala focului zvîcnește
Și tot ceru-i luminat,
Visul nostru vulturește
Se înalță-naripat.

Voios cîntec se-nfiripă
Și pornește de la noi,
Pe a vîntului aripă,
Risipindu-se prin văi.

Refren...

Zboară, vîntule, prin țară
Și pe-oricine întîlnești,
Să-i transmiți din partea noastră
Salutări pionierești.

Refren...

Visul nostru vulturește
Se înalță-naripat
Și în el se oglindește
Traiul nostru minunat.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii”, telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”
40631